

Κυριακή 19η Ὀκτωβρίου 2025

Κυριακή Γ' Λουκᾶ.

(Λκ. 7, 11 – 16).

«ὄχλος τῆς πόλεως ἰκανός ἦν σύν αὐτῇ» (Λκ. 7, 12).

Ἡ πηγή τῆς ζωῆς, ἡ Αὐτοζωή, εἰσέρχεται σήμερα στή Ναῖν καί συναντάει στήν εἴσοδο τῆς πόλης τόν θάνατο. Ὁ φιλόανθρωπος Σωτήρας μέ τή συνοδεία Του διασταυρώνεται μέ μία πένθιμη καί θλιβερή διαφορετική συνοδεία. Μέ τό βλέμμα Του ἀγκαλιάζει τή χαροκαμένη χήρα μάνα, πού σπαράζει καθώς συνοδεύει τό μονάκριβο βλαστάρι της στόν οἰκτρό τάφο του. Βεβαίως, αὕτη ἡ συνάντηση δέ θά μπορούσε νά ἔχει ἄλλη κατάληξη ἀπό τόν θρίambo τῆς ζωῆς. Ἡ ἀπέραντη θεϊκή ἀγάπη δέν ἄφησε αὕτη τή μάνα στόν ἄφατο πόνο της. Τῆς χάρισε πίσω τόν γιό της, γιά νά δείξει πρὸς κάθε κατεύθυνση ποιός διαφεντεύει

ἀληθινά τή ζωή καί τόν θάνατο. Ἐκτός ἀπό τό ἀναμενόμενο θαῦμα, ὅμως, αὐτό πού κάνει ἐντύπωση εἶναι ἡ λεπτομέρεια πού μᾶς δίνει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς: «ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανός ἦν σύν αὐτῇ». Ἡ τραγική αὐτή μάνα στόν ὑπέρτατο πόνο της δέν ἦταν μόνη. Μαζί της στή θλιβερή διαδρομή γιά τήν ταφή τοῦ γιοῦ της βρισκόταν ἓνας μέγας ἀριθμός ἀνθρώπων. Μαζί εἶχε ἀνθρώπους, συνοδοιπόρους στό πένθος, συμπαραστάτες στή δυσκολία της.

Αὐτή ἡ σημαντική λεπτομέρεια τοῦ σημερινοῦ περιστατικοῦ μᾶς ἀνοίγει τό μεγάλο θέμα τῆς συμπάραστασης. Εἴμαστε πλάσματα κοινωνικά. Μέσα στή δομή μας ὑπάρχει ἡ δυνατότητα τῆς ἐπαφῆς μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Τό σῶμα καί ἡ ψυχή μας ἔχουν κατασκευαστεῖ κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά ὀλοκληρώνονται μέσα ἀπό τή συνάντηση μέ τά πρόσωπα τῶν διπλανῶν. Ἐπάνω σ' αὐτή τήν ἐκ φύσεως κοινωνικότητά μας χτίστηκε ὀλόκληρος ὁ πολιτισμός. Ζοῦμε σέ κοινότητες,

μέσα στίς ὁποῖες ἀλληλοσυμπληρωνόμαστε. Ἡ ἐργασία τοῦ καθενός εἶναι μία προσφορά στήν κοινότητα. Ἡ δημιουργία οἰκογένειας εἶναι ἓνας δεσμός μέ κοινωνικό χαρακτήρα. Οἱ φιλίες, οἱ συγγένειες, οἱ ἀπλές γνωριμίες, ὅλα μαρτυροῦν ὅτι εἴμαστε φτιαγμένοι γιά νά κοινωνοῦμε μεταξύ μας. Ἐξάλλου πάνω σ' αὐτή τήν ἔμφυτη κοινωνικότητα στηρίζεται καί ἡ κοινωνία μας μέ τόν Θεό. Μᾶλλον ἀπό τήν κοινωνία μας μέ τόν Θεό ξεκινάει καί κάθε ἄλλη ὑγιής κοινωνικότητα ἐδῶ στόν κόσμο.

Δυστυχῶς, βεβαίως, μέσα στήν πτωτικότητα τῆς ἁμαρτίας ἀρρώστησε καί ἡ ἀνθρώπινη κοινωνικότητα. Χάθηκε ἡ καθαρότητα καί ἡ ἀπλότητα ἀπό τίς ἀνθρώπινες σχέσεις. Εἰσῆλθε ἡ σκοπιμότητα καί ὁ ἐγωισμός. Ἔτσι, οἱ διπλανοί ἔγιναν χρήσιμοι. Ὅσοι θεωροῦνται κατώτεροι γίνονται ἐργαλεῖα πρὸς ἐκμετάλλευση. Ὅσοι θεωροῦνται ἀνώτεροι γίνονται ἐργαλεῖα πρὸς ἀνέλιξη. Κάθε γνωριμία διαβρώθηκε ἀπό τήν τοξικότητα. Ὅποιος δέν πληροῖ τίς προδιαγραφές καί τούς στόχους μιᾶς σχέσης δια-

γράφεται και έκδιώκεται από τή σχέση. Οί άνθρωποι έγιναν πιόνια ό ένας του άλλου, μέ σκοπό νά επικρατήσει ό ισχυρότερος, ό έξυπνότερος και, δυστυχώς, ό πιο πονηρός. Στίς ψυχές εισήλθε ό φόβος και ή μοναξιά. Οί φίλεις ξεφτίζουν, οί γάμοι διαλύονται, οί συγγένειες εξελίσσονται σέ δράματα, οί συνεργασίες ναυαγοῦν, ή συνύπαρξη μέ τούς άλλους κατάντησε μία περιπέτεια μέ άγνωστη έκβαση. Οί περισσότεροι πλέον προτιμοῦν νά κλείνονται στόν έαυτό τους, για νά μήν πληγωθοῦν και νά μή συγκρουστοῦν μέ τούς άλλους. Ό άνθρωπος, όμως, πού δέν οικοδομεί σχέσεις περιπίπτει σιγά σιγά στή δυστυχία. Γίνεται μονόχνωτος και αντικοινωνικός. Μέσα του αναπτύσσονται ψυχικά νοσήματα. Γίνεται αγοραφοβικός, έμμονικός και περίεργος. Ό άνθρωπος, όταν μένει μόνος του από φόβο και παράπονο, δέν ευτυχεί. Ζει σέ μία κόλαση. Βιώνει τό μεγάλο μαρτύριο τής άθελης μοναξιᾶς, ή όποία, όταν δέν είναι ελεύθερη χαρισματική επιλογή, είναι φυλακή και θλίψη.

Ὁ Χριστός σ' ὅλη αὐτή τήν ἀρρωστημένη
 κοινωνικότητα φέρνει τό μήνυμα τῆς ἀρετῆς
 καί τῆς ἀγάπης. Τό Εὐαγγέλιο μᾶς διδάσκει
 νά συμπαραστεκόμαστε στούς συνανθρώπους
 μας. Νά χαιρόμαστε μέ τή χαρά τῶν ἄλλων
 καί νά θλιβόμαστε μέ τή θλίψη τῶν ἄλλων. Εἶ-
 ναι κοινότυπο ἀλλά ἀληθινό πώς ἡ χαρά, ὅταν
 μοιράζεται, πολλαπλασιάζεται, καί ἡ στεναχώ-
 ρια, ὅταν μοιράζεται, μικραίνει καί γίνεται
 ὑποφερτή. Ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει νά συμπα-
 ραστεκόμαστε χωρίς δόλο, χωρίς σκοπιμότη-
 τες, χωρίς ἀνταμοιβή, χωρίς ἀκόμη καί τήν
 ἀναγνώριση. Μᾶς δίνει τό σύνθημα νά συμπα-
 ραστεκόμαστε στούς διπλανούς μας χωρίς δι-
 ακρίσεις, χωρίς διαχωρισμούς. Γιά τόν ἀληθινό
 χριστιανό δέν ὑπάρχουν οἰκεῖοι καί ξένοι.
 Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι οἰκεῖοι. Ὅλοι οἱ
 ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί. Ἀκόμη καί ἐκεῖνοι
 πού μᾶς ἔβλαψαν, ἀκόμη καί ἐκεῖνοι πού μᾶς
 ἐπιβουλεύονται, ἀκόμη καί ὅσοι μᾶς ἔχουν πι-
 κράνει, ὅλοι ἀξίζουν τή συμπαράστασή μας.

Δέν είναι εύκολο νά ξεπεράσουμε τά προσωπικά μας στεγανά καί νά προσεγγίσουμε τόν ἄλλο ἄνθρωπο στίς δικές του καταστάσεις. Χρειάζεται μεγαλεῖο ψυχῆς, ἀπόθεμα ἀρετῆς, περίσσευμα ταπείνωσης, γιά νά γκρεμίσουμε ὅ,τι μᾶς χωρίζει ἀπό τούς ἄλλους. Χρειάζεται νά εἶναι ἡ ψυχή μας πυρπολημένη ἀπό ἀτόφια ἀγάπη, γιά νά θυσιαστοῦμε μέ ὁποιοδήποτε τρόπο γιά τόν διπλανό μας. Χρειάζεται προσευχή καί διάκριση, γιά νά εἶναι ἡ συμπαράστασή μας ἀποτελεσματική καί εὐστοχη. Χρειάζεται σωστή πνευματική καθοδήγηση, γιά νά μήν πέσουμε σέ ἔπαρση καί ἐγωισμό ἐξαιτίας τῆς συμπαράστασής μας πρός τούς ἄλλους. Κάθε κίνηση πρός τόν συνάνθρωπο εἶναι μία πορεία πρός τόν Θεό. Κάθε λόγος, κάθε βλέμμα, κάθε χάδι, κάθε θυσία πού γίνεται, γιά νά βοηθήσουμε τόν ἄλλο, εἶναι μία ζωντανή προσευχή. Εἶναι μία συνομιλία μέ τόν Οὐράνιο Πατέρα, πού γεμίζει τή ζωή μας μέ τίς ἀπειρες εὐλογίες Του.

Στήν πενθοῦσα μάνα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς συμπαραστεκόταν ἓνα πλῆθος ἀπό ἀνθρώπους, «ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανός ἦν σὺν αὐτῇ». Ἄς γίνουμε κι ἐμεῖς συμπαραστάτες στό πένθος, στήν ἀρρώστια, στήν περιπέτεια, στά προβλήματα, στήν ἀποτυχία, στόν πειρασμό, στή δοκιμασία, ἀλλά καί στή χαρά, στήν καταξίωση, στήν ἐπιτυχία, στήν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Ἔτσι, θά ὀλοκληρωνόμαστε ὡς ἄνθρωποι, θά κερδίζουμε στήν ἀγάπη καί θά γινόμαστε ἀληθινά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ μέγας συμπαραστάτης ὅλων μας, ἀφοῦ μόνον ἀγαπάει καί ἀπό ἀγάπη χαρίζει τή σωτηρία Του ἀπλόχερα καί αἰώνια. Ἀμήν.